

ΘΑΛΑΣΣΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ JULES PRAVIEUX

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ο Πλαγκανέξ είν' ένα από τὰ πύο γαι- ριτωμένα λιμάνια τῆς Βρετάνης. Ἡ θά- λασσα μπάνει μέσα σ' αὐτό ποτηρή, σάν ἐρωτευμένη κοπέλλα, γιά νά χαϊδέψῃ τὰ μικρά καρδιά του, πού, αἰφίο ἴσως, σ' ἔναν ἀπό τούς τρομερούς θυμούς τῆς, θά τὰ καταπιῇ μέσα στά βάθη τῶν ἀβύσσων τῆς. Κί' ἀπό τίς δυό μεριές του τὸ ζώνει μιά τριπλῆ σειρά βράχων. Οἱ βράχοι αὐ- τοὶ μοιάζουν μέ σκοποὺς πού ἀγρυπνοῦν πάνω ἀπό τὰ κήματα. Καί μακριά, πού μακριά, ὑψώνεται ὁ φάρος, σάν μιά λαμπάδα πού κἀειε στή μνήμη τῶν πνιγμένων.

Τὸν περασμένο χρόνο βρισκόμουν στὸ Πλαγκανέξ καί μιά μέρα εἶχα προχωρή- σει ὡς τὸ βράχο τοῦ Ἁγίου Ρωμαφαί, ὁ- δηγηόμενος ἀπὸ ἕνα γέρο θαλασσινὸ, ὁ- ποῖος μέ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χερί γιά νά μή γλιστρήσω, καθὼς περπατοῦσαμε ἀπάνω στὸ βράχο, πού ἦταν στρωμένος ἀπὸ λειχίνης καί φύκια.

— Σήμερα εἶνε ἡ πύο ὥραια ἡμέρα τοῦ χρόνου, μοῦ εἶπε ὁ θα- λασσινός.

Καί πράγματι ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ὁ ἥλιος ἔλουζε μέ τίς ἀχτίτες του τὰ νερά, κλονώντας τὰ νά παίρνουν τὰ πύο χτυπητὰ χρώματα. Ἡ θάλασσα γλυτοῦρισε ἴσχυα ὡς τοῦς βράχους κί' ὁ φιλισθός ἀν- τηροῦσε σάν τὰ γλυκύτερα ἐρωτόλογα. Ὅλα ἀχτινοβολοῦσαν γύ- ρω μας.

Ὅταν ἐφτάσαμε στήν ἀκρῆα τοῦ βράχου, εἶδα τὸ γέρο θαλασσινὸ νά βγάξῃ τὸ καπέλο του καί νά σταυροκοπιέται, ἐνῶ συγχρόνου- μοῦ εἶδεινε ἕνα σταυρὸ, στημένο ἐκεῖ. Τὸν ρώτησα γιὰ τὸ σταυρὸ αὐτό ἐκεῖ καί τότε ἐκείνος ἄρχισε νά μοῦ διηγῆται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία :

***

— Κυττάτε αὐτὸ τὸ σπίτι, μοῦ εἶπε δείχνοντάς μου στήν παρα- λία μιά χαμηλὴ καλύβα μέ ἀθλιο ἔξωτερικό. Ἐκεῖ κἀθετα ἡ κόρη τοῦ Ρενούφ, τοῦ πνιγμένου, μαζί μέ τὸ γιό τῆς...

Ἦταν ἕνας πούλν περήφανος θαλασσινός ὁ Ρενούφ... Ὡς πιλό- τος δέν εἶχε τὸν ὄμοιο του. Ἦξερε ὄλα τὰ καλά περάσματα τῆς θάλασσης κί' οὐτ' ἕνα ψάρι δέν τοῦ ἔφευγε, ὅταν ἐκείνος ἔβγαινε νά ψαρέψῃ...

Ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει πούλν νέα, ἀφήνοντάς του ἕνα κορι- τσία, πού ὁ Ρενούφ τόδεσε στήν ἀδελφή του γιά νά τὸ βιζέξῃ.

Ἡ μικροῦλα ἀγιά-ἀγιά μεγάληνε κί' ὄσο μεγάληνε, τόσο κί' ὁ- μόρφανε, γιά τὴ δύστυχία τῆς. Τὸ κοριτσί τῆς εἶχε γίνει ἀγαματένιο, εἶχε χέρια Παριζιάνας καί πο- δάρκα νεράιδας... Καί, πάνω ἀπ' ὄλα, δυό μάτια πού ὄσπα- ζαν καρδιές. Καταλαβαίνετε λοιπὸν πὼς μέ μιά τέτοια ὄμοιο- φα κί' ἄρα ἦταν ἄ εἰρωτογυ- πηθὸν μαζί τῆς ὄλοι οἱ λεβέν- τες τοῦ λιμανιοῦ.

Μά ὁ γέρος ὁ πατέρας τῆς ἀγρυπνοῦσε κοντά τῆς. Καί ἔ- ταί τὰ παλληκάρια τοῦ κἀκού τριγύριζαν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του, ὄπως κάνουν τὰ καρδιά ἔξω ἀπ' τὰ λιμάνια, ὅταν ἡ θάλασσα εἶνε στά μισοῖνιά τῆς.

Ἡ κοπέλλα ὄστόσο τὸ ἤξε- ρε πὼς ἦταν ὄμορφη. Αὐτὸ, τὰ κοριτσία, τὸ μαθαίνουν μοναγὰ τους. Κί' ἔπειτα γιὰτί ἔχουν τὸν καθρέφτη τους ;

Ἔτσι ἡ Ὑθόννη ἔκλεισε τὰ δεκαπέντε χρόνια τῆς, τὴν πύο ἀσχημὴ ἡλικία γιά τίς κοπέλλες μας, χωρὶς νά τῆς συμβῆ τίποτε δυσάρεστο. Κόντευε νά κλείσῃ καί τὰ δεκάξῃ, ὄταν μιά μέρα, καθὼς πῆγαινε στήν ἀγορά, συνάντησε τὸν λεβέντη τὸν Καρὸν, πού ὁ γέρος του τοῦ εἶχε ἀγοράσει τίς ἡμέρες ἐκεῖνες ἕνα καρδὶ ὄλοκαινούγο, τὸ πύο ὄμορφο ψαράδικο τῶν λιμανιῶν μας. Ἐ... μέ τὴν πρώτη ματιά πού ἀλλάξαν ἡ καρδιές τους ἀρχισαν ν' ἀνεβοκατεβαίνουν δυνατά, σάν τίς ψαρόβαρκες

στὴν τρικυμία. Ἐπῆσαν ψυλοκουβέντα καί τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡ- μέρας ἔδωσαν τὸ πρῶτο ραντεβῦ τους... Τὸ βράδυ πράγμα- τι, ἀν καί ὁ καιρὸς ἦταν γαλασμένος, συναντήθηκαν ἔξω ἀπ' τὸ πε- ροβολεῖο τοῦ λιμανιοῦ. Κί' ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ βροχὴ κί' ὁ ἀγέρας τοῦς ἔδρω- ναν ἄγρια, ἐνῶ ἡ ἄστραπὲς ἔξοκίζαν τὸν ὄρανο, ἀλλάξαν τὸ πρῶ- το τους φιλί.

Ὁ Ρενούφ στὴν ἀρχὴ δέν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτε. Μά δέν πέρασε λίγος καιρὸς καί πρόσεξε ὅτι ἡ κόρη του εἶχε ἀλλάξει ὄποια. Φυ- νόταν θλιμμένη, αὐτὴ πού ἄλλοτε ἦταν τόσο πρόσχαρη, κἀθε τόσο τὰ δάκρυα κυλοῦσαν μόνο τους ἀπ' τὰ μάτια τῆς καί, τὸ πύο σπου- δαῖο, παραμελοῦσε τὸ νοικοκυρὸ τῆς...

Ἄ γέρος νόμισε πὼς ἦταν ἄρρωστη καί τὴν ἐπῆγε σ' ἕνα για- τρὸ... Μά κί' αὐτὸς δέν κατάλαβε τίποτε... Δέν γράφουν, βλέπε- τε, τίποτε γι' αὐτὲς τίς ἀρρώστειες τὰ βιβλία τῶν γιαιτρῶν...

Ἔνας χῶνος πέρασε ὄμοια ἔτσι. Τότε ὁ Καρὸν νόμισε πὼς μπορούσε πειὰ νά ζητήσῃ τὴν Ὑθόννη ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς. Δέν μπορούσε βέβαια νά τοῦ τὴν ἀρνήθῃ. Ἡ κόρη ἦταν πειὰ ἐνήλικη κί' αὐτὸς ἀποκαταστημένος, ὄμορφο παλλη- κάρι, σιγὰ σιγὰ τὴ δουλειά του κί' ἀνθρώπος πού ἔπινε λίγο...

Ἐ, λοιπὸν, ὅταν ὁ Καρὸν βῆκε τὸ Ρενούφ, αὐτὸς δέν θέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε κί' ἀρνήθηκε νά τοῦ δώσει τὴν κόρη του...

Δέν ἔξω γιὰτί τὸ ἔκανε αὐτό, μὰ ἔπειτα πού ἔξω εἶνε ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἡ Ὑθόννη δέν μπόρεσε πειὰ νά κρύψῃ τὴ ντροπὴ τῆς, πού σὲ λίγο θά γίνονταν μητέρα.

Ὁ Ρενούφ τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἀπὸ τίς κακὲς γλώσσες, πού δέν λεί- πουν σὲ τέτοιες περιστάσεις. Στὴν ἀρχὴ δέν θέλησε νά τὸ πειθῆ, μὰ ἡ ἴδια ἡ Ὑθόννη, τρικυμιμένη ἀπὸ τὴ σφιγροὰ τῆς, τοῦ ἀμολό- γησε μόνη τῆς τρέμοντας τὸ σφάλμα τῆς.

Ὅτῶσο ὁ πατέρας τῆς δέν εἶπε λέξι. Δέν ἔξοτόμισε ὄυτε τὴν παραμικρὴ βλαστήμια, ὄυτε εἶδειε πὼς θύμωσε. Εἶχε, βλέπετε, κί' αὐτὸ τὸ σχέδιό του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔπιχε πολλὲς φορὲς νά συναντήσῃ στὸ δρόμο του τὸν Καρὸν, χωρὶς νά τοῦ δειῆ τὸ παραμικρὸ μῆθος. Μὲ δυὸ λόγια τίποτε δέν εἶχε ἀλλάξει στὴ ζωὴ του... Μονάχα πού τό- ρα ἔπινε, αὐτὸς, πού ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ θανάτου τῆς γυναίκας του δέν εἶχε πατήσῃ τὸ πόδι του σὲ ταβέρα.

Ἔνα πρῶτὸ τὸν εἶδαμε νά κατεβαίνει στὸ λιμάνι μέ ὄλα τὰ ἐφό- δια τῆς δουλειᾶς. Ἐμεῖς καθόμαστε καί κοιουεντιάζαμε, γιὰτί ὁ καρ- δὶ ἦταν ἄγριος καί δέν τοῖμοῦσαμε ν' ἀνοιχτοῦμε στὸ πέλαγος.

— Ἐλα, Καρὸν, φώναξε ὁ Ρενούφ, νά βοηθήσῃς τὸν πεθερὸ σου. Ὁ νέος εὐτυχισμένος γιά τὴν πρόκληση αὐτὴ, πού ἰσοδυναμοῦ- σε μὲ ἀνγκατάθειε ἐκ μέρους τοῦ Ρενούφ νά τοῦ δώσει τὴν κόρη του, πῆδηξε μέσα στὴ βάρκα τοῦ πατέρα τῆς ἀγαπημένης του κί' ἔπιατο τὸ τιμόνι...

Ἄνοιξαν τὰ πανιά καί σὲ λίγο ἔκρινθησαν.

Μά ἡ θάλασσα ἀγρίοινε ὄλο- ἕνα καί ὄμοις βγῆκαν ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἡ θάλασσα ἄρπαξε τὴ βάρκα καί ἄρχισε νά τὴ χο- ρεῖν ἀπάνω τῆς σάν καρυδό- τσουφλο. Μά οἱ δυὸ θαλασσινοὶ δέν εἶδειχαν κανένα φόβο. Ὁ Καρὸν στεκόταν γερά στὸ τι- μόνι του κί' ὁ γέρος κωπηλατοῦ- σε κί' εὐχέρεια. Ἡ βάρκα χα- νόταν γιά νά ξανασηκωθῆ σὲ λίγο πάλι στὴν κορυφὴ ἑνὸς κύ- ματος καί νά χαθῆ πάλι σὲ λίγο.

Δέν εἶχαν μακρύνει ἕνα μίλι ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι, ὅταν ἔ- ξωρα εἶδαμε σὲ μιά στιγμή τὸ Ρενούφ νά σηκώνεται ὄλόρθος, ν' ἀρπάξῃ τὰ δυὸ κοπιὰ καί νά τὰ πετάξῃ στὴ θάλασσα...

Καταλαβαίνετε πὼς τρόμο νοῖοσαμε ὄλοι μας τὴ στιγμή ἐ- κείνη. Ἡ ἴδια σκέψῃ πέρασε ὄ- μῆσως ἀπὸ τὸ μυαλό ὄλων μας : Ὁ Ρενούφ πραγματοποιοῦσε τὴν ἐκδίκησὶ του ἐναντιὸν τοῦ Καρὸν... Κί' ἐμεῖς βρισκόμαστε στὴν παραλία, μάρτιρες τῆς τραγωδίας αὐτῆς, ἀνίκανοι νά τοῖς βοηθήσομε...

Παρακολουθοῦσαμε μόνο τὴν ἀγωνία τους.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ, τὰ κήματα ἄρπαξαν τὴ βάρκα καί τὴν ἔρριξαν πάνω στοῦς βρά- χους. Ἀμέσως ἔνωξε στὴ μέση

Κί' ἐνῶ ἡ ἄστραπὲς ἔξοκίζαν τὸν ὄρανο, ἀλλάξαν τὸ πρῶτο τους φιλί...

